

Sygn. akt VIII Gz 32/17

POSTANOWIENIE

Dnia 7 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Kala

po rozpoznaniu w dniu 7 kwietnia 2017 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z.**

przeciwko: **M. B.**

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego od postanowienia Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 19 października 2016 r., sygn. akt VIII GNc 769/16

postanawia: oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy na podstawie art. 504 § 1 kpc odrzucił wniesiony po terminie sprzeciw pozwanego od nakazu zapłaty, po tym jak nie uwzględnił wniosku pozwanego o przywrócenie terminu do wniesienia tego sprzeciwu. Oddalając wniosek o przywrócenie terminu Sąd wskazał, że pozwany nie wykazał, że uchybienie terminowi do wniesienia sprzeciwu nastąpiło bez jego winy.

Sąd wyjaśnił, że pozwanemu, który prowadzi działalność gospodarczą w formie przedsiębiorstwa, które nie podlega wpisowi do Krajowym Rejestrze Sądowym, doręczeń przesyłek sądowych dokonuje się według zasad określonych w art. 133 § 1 k.p.c. przewidzianych dla osoby fizycznej – a więc w myśl art. 135 § 1 k.p.c. – w mieszkaniu, miejscu pracy lub tram, gdzie się adresata zastanie. Sąd ustalił w systemie PESEL – SAD, że pozwany jest zameldowany przy ul. (...) we W., ponadto pozwany w korespondencji kierowanej do Sądu, na kopertach przystawiał pieczęć firmową z adresem przy ul. (...) oraz ul. (...). Pozwany nie wykazał ponadto ani nie zarzucił, że nie zamieszkuje przy ul. (...).

Sąd Rejonowy dodał, że doręczenia dla osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą na adres ujawniony w CEiDG są skuteczne dopiero w sprawach wszczętych po dniu 8 września 2016 r. (art. 23 ustawy z dnia 10 lipca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny, ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw).

W zażaleniu na postanowienie pozwany zarzucił naruszenie art. 45 Konstytucji z powodu rozpoznania sprawy jednocześnie przez referendarza i sędziego. Podał, że świadome i celowe podanie przez podanie przez powoda w pozwie adresu pozwanego, pod którym rzadko odbiera korespondencję, zamiast adresu prowadzenia działalności, na który powód skierował egzekucję, stanowiło przesłankę do przywrócenia terminu.

Sąd zważył, co następuje.

Zażalenie pozwanego należało uznać za bezzasadne.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że Sąd Rejonowy sprostował zaskarżone postanowienie poprzez wskazanie w komparycji orzeczenia prawidłowych danych przewodniczącego (k. 70 akt).

Przechodząc do oceny zarzutów podniesionych przez pozwanego wskazać trzeba, że zażalenie na postanowienie Sądu pierwszej instancji o oddaleniu wniosku pozwanego o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu nie przysługuje. Niemniej jednak powyższe postanowienie podlega badaniu przez Sąd odwoławczy na podstawie art. 380 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc, jako mające wpływ na zaskarżone jednocześnie postanowienie o odrzuceniu sprzeciwu od nakazu zapłaty.

Sąd Rejonowy nie dopuścił się podnoszonych przez skarżącego naruszeń przepisów, prawidłowo także ocenił zasadność złożonego wniosku o przywrócenie terminu w konkretnych okolicznościach rozpoznawanej sprawy.

Oceniając argumenty strony podniesione we wniosku o przywrócenie terminu, Sąd Rejonowy słusznie powołał się na obowiązujące w dacie doręczenia nakazu zapłaty w rozpoznawanej sprawie zasady doręczania pism sądowych osobom fizycznym, tj. doręczenia przede wszystkim w mieszkaniu adresata (art. 135 § 1 k.p.c.).

Termin „mieszkanie” w rozumieniu art. 135 k.p.c. stanowi konkretyzację miejsca zamieszkania, o którym mowa w art. 126 § 2 k.p.c. i ustalając je należy odwołać się, według ustalonej praktyki do ogólnej definicji zawartej w art. 25 k.c., wskazującej na kumulatywne spełnienie się przesłanki subiektywnej (zamiaru stałego pobytu) i obiektywnego przebywania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2016 r., sygn. akt I CZ 94/16). W uzasadnieniu powołanego postanowienia Sąd Najwyższy zwrócił uwagę na przyjęty w judykaturze pogląd, że przy doręczeniu nakazu zapłaty należy rygorystycznie przestrzegać przepisy o doręczeniach. Konieczne jest zachowanie szczególnej ostrożności w sięganiu do zastępczego doręczenia przy kierowaniu do strony pierwszego pisma sądowego, a tym bardziej, gdy doręcza się pozwanemu odpis pozwu wraz z nakazem zapłaty (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 1999 r. III CKN 645/99).

Podstawowym warunkiem skuteczności zastępczego doręczenia w trybie przepisu (art. 139 § 1 k.p.c.) jest, aby adresat mieszkał rzeczywiście pod wskazanym przez przeciwnika adresem. Skoro zatem pozwany nie udowodnił ani nawet nie twierdził, że nie zamieszkiwał pod adresem, na który wysłano mu korespondencję z nakazem zapłaty, a Sąd Rejonowy dodatkowo ustalił, iż pozwany wciąż jest pod tym samym adresem zameldowany, to należało uznać skuteczność doręczenia mu przesyłki per awizo.

Prawidłowo też wskazał Sąd Rejonowy, że dopiero w sprawach wszczętych po dniu 8 września 2016 r., ze względu na zmianę przepisu art. 133 § 2a k.p.c. możliwe będzie dokonywanie doręczeń pism procesowych dla przedsiębiorców wpisanych do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG) na adres udostępniany w CEIDG.

Biorąc pod uwagę, że adres zamieszkania pozwanego we W. przy ul. (...) pokrywał się z adresem głównego miejsca wykonywania przez niego działalności gospodarczej ujawnionym w CEIDG (k. 28 akt), a także z adresem, który pozwany przed wytoczeniem procesu o zapłatę sam wskazał powodowi w zamówieniu dostawy z grudnia 2015 r. (k. 4 akt) oraz z treścią używanej przez niego pieczęci firmowej na potwierdzeniu odbioru towaru (k. 5 akt), czy też adresem, pod którym odebrał wezwanie do zapłaty (k. 7-10 akt), nie było wątpliwości, że adres zamieszkania pozwanego był aktualny także w chwili doręczenia nakazu.

Jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy, pozwany nie podniósł żadnych zarzutów odnośnie adresu miejsca swojego zamieszkania przy ul. (...). Dopiero w zażaleniu stwierdził lakonicznie, że rzadko odbiera korespondencję pod tym adresem, co nie stanowiło usprawiedliwienia dla zaniebdania. Brak winy w niedochowaniu terminu (na gruncie art. 168 §1 k.p.c.) powinien być oceniany w sposób uwzględniający obiektywny miernik staranności, jakiej można wymagać od osoby dbającej należycie o swoje interesy. Z tego wynika, że nie występuje brak winy strony, która nie dokonała

w terminie czynności procesowej, jeżeli zaniedbała uzyskania dostępnej z łatwością informacji, z której posiadaniem wiązało się podjęcie w terminie tej czynności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2016 r., sygn. akt II CZ 109/16).

W orzecznictwie przyjmuje się zgodnie, że przeszkoda, uzasadniająca przyjęcie uprawdopodobnienia braku winy, zachodzi wówczas, gdy dokonanie czynności w ogóle (w sensie obiektywnym) było niemożliwe albo nie można było oczekiwać od strony, że w danych okolicznościach zachowa wyznaczony termin procesowy. Możliwość przywrócenia terminu wyłącza nawet takie zachowania, którym można przypisać charakter lekkiego niedbalstwa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2016 r. sygn. akt III CZ 41/16).

W okolicznościach przedmiotowej sprawy, w której pozwany sam posługiwał się w kontaktach z powodem adresem przy ul. (...), a przede wszystkim nie wykazał, że pod tym adresem faktycznie nie zamieszkuje, albo że nie miał możliwości odbioru korespondencji doręczonej pod ten adres w datach jej dwukrotnego awizowania, czy też nie został zawiadomiony o pozostawieniu korespondencji w urzędzie pocztowym, brak odbierania korespondencji wysyłanej na prawidłowy adres należało uznać właśnie za jego niedbalstwo.

Mając na względzie wskazane wyżej okoliczności, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc zażalenie oddalił.